

Leven met littekens

door Folly Hemrica

Ook nadat Hij is opgestaan, zijn de wonden van Jezus zichtbaar. Hij draagt zijn littekens met zich mee, net als wij.

Vallen en opstaan: voor de meesten van ons zou dit een levensmotto kunnen zijn. We zijn nu eenmaal struikelaars en we maken uitglijders, op ons werk en in onze relaties. Meestal leren we ervan en met die nieuwe inzichten staan we weer op en gaan we door. Dat doorgaan is trouwens niet vanzelfsprekend voor iedereen. Er zijn mensen voor wie het uitglijden meer is dan een incident: het is hun identiteit geworden. Zoals een gedetineerde eens tegen mij zei: 'Sla mij maar over en doe geen moeite voor mij, ik ben al lang in een vrije val!' Dat is erg, wanneer mensen zichzelf hebben afgeschreven en niet meer geloven dat ze ook nog kunnen opstaan.

Misschien zou het paasevangelie hem hebben kunnen troosten, want als er iemand in een vrije val is geraakt, dan is het Jezus. Veroordeeld, vermoord en uiteindelijk in een graf getuimd. Dieper kan een mens niet vallen. Van struikelen wist Jezus ook. Als Hij zijn kruis moet dragen, gaat Hij verschillende keren onderuit.

En toch vertelt het paasevangelie over zijn opstanding. Niet de val in de diepte heeft het laatste woord, maar zijn verrijzenis. Het blijft een groot geheim hoe we ons dat moeten voorstellen. En het is soms ook ingewikkeld hoe we met dit verhaal mensen kunnen troosten die hun leven ervaren als één grote struikelgang. Want Pasen is iets anders dan 'na regen komt zonneschijn'. Sommige mensen wachten al jaren op die zonneschijn; dan draagt een al te oppervlakkige vrolijkheid niet bij aan het houden van hoop. Tegeltjeswijsheden helpen mensen meestal niet op de been.

Kunnen mensen opstaan? En kan het verhaal van Jezus hen daarbij bemoedigen? Dat denk ik zeker! Daar zijn ook vele voorbeelden van te vinden. Mensen die na een grote crisis zichzelf hervonden en weer gingen leven. Misschien wel meer dan ooit daarvoor. Mensen die soms dankzij hun geloof een ernstige verslaving achter zich lieten en als vrije mensen verder gingen. Ernstig zieke mensen die dankzij een behandeling weer beter werden en het leven weer oppakten. Mensen die na een echtscheiding weer liefde vonden en gelukkig hun weg vervolgden. Zeker, het kan!

Maar de eerlijkheid gebiedt te zeggen dat ook de mensen die weer opstaan er vaak niet zonder kleerscheuren vanaf zijn gekomen. De alcoholist die zijn verslaving achter zich liet, heeft nog steeds last van geheugenproblemen. De vrouw die door haar man werd bedrogen, blijft ook in haar nieuwe relatie op haar hoede. Met andere woorden: het vallen doet iets met het opstaan. Bijna niemand veert terug naar het leven van voor de crisis. Een gedetineerde blijft voor zichzelf en zijn omgeving altijd een 'ex-gedetineerde', een verslaafde altijd een 'ex-verslaafde'. Elke crisis laat een litteken na en ieder mens moet leren leven met die littekens.

In het verhaal van Jezus is het niet veel anders en dat is bemoedigend. Als Jezus na zijn verrijzenis verschijnt aan zijn leerlingen, dan laat Hij, ten teken dat Hij het is, zijn wonden zien. Want als een mens ergens herkenbaar aan is, dan is het aan zijn wonden.

Ook Jezus is niet ongeschonden uit zijn vrije val gekomen. Ook na zijn opstanding blijven zijn wonden nog zichtbaar. Voor ons, gehavende mensen, is dat een grote troost. Het laat zien dat Jezus ons leven deelt, als het in een vrije val is gekomen, maar ook dat Hij onze littekens deelt wanneer wij ons weer hebben kunnen toewenden naar het leven. Dat is de boodschap van Pasen: dat Hij ons, struikelaars, nabij is en ons met zijn opstandingskracht steeds weer optilt naar het licht. Samen met Hem mogen we mét onze littekens steeds weer opstaan en leven.

[Folly Hemrica](#) is theoloog en redactielid van Open Deur. Zij werkte o.a. als justitiepredikant en straatpastor.